

Šansoni v ogledalu življenja

Vita. Legenda slovenske glasbe in mojstrica šansona. Zvesta sebi, svojemu občinstvu in zgodbam slehernika. Njen glas, interpretacija in igra nas popeljejo v neki drugi čas in kraj ali pa nas pustijo tukaj in zdaj, razmišljujoče o stiskah sodobnega človeka. 4. novembra bo v Linhartovi dvorani na retrospektivnem koncertu, ki bo poklon nekaj manj kot štirim ustvarjalnim desetletjem in njenemu življenjskemu jubileju, z gosti Mio Znidarič, Alenko Godec in Juretom Ivanušičem pod glasbenim vodstvom Jake Puciharja ter v družbi članov Simfoničnega orkestra in Big Banda RTV Slovenija ustvarila bogat večer šansonjerske nostalgije.

V nastajanju je vaš deveti album. S koncertom *La Vita è bella* ga boste premierno predstavili na retrospektivnem koncertu v Cankarjevem domu ob svoji šestdesetletnici. Cesa se lahko veseli občinstvo?

Pesmi, ki bodo nežno potrkale na srce kot stari znanci. Vsaka melodija bo odprla okno v neko davno čustvo, vsak verz bo drobec resnice, ki smo jo morda pozabili, a jo nosimo v sebi. Koncert bo kot sprehod med sencami spominov, dihom večera in toplino človeških zgodb. Šanson ni le glasba, je srečanje z drugimi in s sabo, jaz pa njegov most med glasbo in besedo.

Vaš repertoar se zdi brezmejen. Kako ga boste uokvirili v 90-minutnem koncertnem dogodku 4. novembra v Cankarjevem domu?

Vsak novi projekt odpira novo poglavje na moji poti in priložnost za ponovno odkrivanje, kaj vse še zmorem izraziti. Vstopim v neznano in iz tega vselej nekaj nastane. Na koncertu se bo zvrstilo nekaj francoske klasike šansona, kot sta Ferré in Brel (v slovenskih prepe-snitvah Tomaža Letnarja) ter seveda tudi slovenskih pesnikov – Vinka Möderndorferja, Janija Kovačiča, Ježka, Kajetana Koviča in drugih. Nikakor ne bom zaobšla legendarnega Mojmirja

Vita Maurič
Foto: Peter Ciodani

»
»Še vedno me vznemirja čar trenutka. Tista neulovljiva iskrica, ki se zgodi med menoj in občinstvom, ko vse steče, ko je tišina v dvorani bolj zgovorna od besed. Navdušujejo me nove generacije ustvarjalcev. Njihova svežina, pogum, drugačen pogled.«

Sepeta in Boruta Lesjaka. Torej nekaj retrospektive in seveda precej več novitet – vse to pod vodstvom mojega nepogrešljivega sodelavca, skladatelja in pianista Jake Puciharja, s katerim me veže tridesetletno sodelovanje, ki je že davno preraslo v tesno prijateljstvo. Razumeva se brez besed in tvoriva edinstveno simbiozo. Poleg vloge pianista tokrat prevzema tudi vloge skladatelja, aranžerja in dirigenta. Vse omenjeno bo zazvenelo ob spremljavi članov Simfoničnega orkestra in Big Banda RTV Slovenija. Pridružili se mi bodo glasbeni kolegi Mia Znidarič, Alenka Godec in Jure Ivanušič. Večer bo po zaslugi scenografa Andreja Stražišarja kot vselej seveda tudi vizualno bogat. Skratka, koncert bo zlahten v vseh ustvarjalnih ozirih.

Kaj vas v umetniškem smislu po bogati prehojeni poti še vznemirja, navdihuje, navdušuje?

Strast na srečo ni zbledela. Se vedno me vznemirja čar trenutka. Tista neulovljiva iskrica, ki se zgodi med menoj in občinstvom, ko vse steče, ko je tišina v dvorani bolj zgovorna od besed. Navdušujejo me nove generacije ustvarjalcev. Njihova svežina, pogum, drugačen

pogled. Navdušujejo me tudi izzivi, ponujeni v kakšnem novem besedilu, ki odpira nova vprašanja. In sploh literatura v širšem pogledu. Skoznje sem se kalila.

Sanson – vaš sopotnik. Ze skoraj štiri desetletja je del vas in zaradi vas tudi del nas. Kje se je ta ljubezen začela?

Ljubezen do šansona se je pri meni začela povsem spontano in v zelo rani mladosti, ne da bi takrat vedela, da bo nekoč jedro moje življenjske poti. Zelo živo se spomnim večera, ko sem prvič na radiu slišala Edith Piaf. Takrat je seveda še nisem razumela, a me je njena surova iskrenost, njena čustvena intenzivnost, vtkana v melodijo, popolnoma prevzela. Pozneje pa so se me v odkrivanju tega žanra dotaknile predvsem zgodbe, ki jih prinašajo pesmi, ter način, kako njihovi interpreti s pomočjo besed in glasbe ustvarjajo intimno vzdusje. Z leti sem spoznala šanson v številnih jezikih – v francoskem, italijanskem, nemškem – in v vsakem ima svojo dušo. Navdihuje me v vseh svojih oblikah, obrazilih in izrazih.

Kako ga vidite danes?

Kot tih odpor proti kulturi trenutnega, hipnega zadovoljstva brez globlje vrednosti. Morda ni več v središču pozornosti, a tam, kjer ostaja, žari z enako močjo. Kljub svoji navidezni marginalizaciji v sodobni popkulturi še vedno ostaja izjemno relevanten. Njegova zmožnost tematiziranja različnih vprašanj mu daje posebno vrednost v času, ko se vse bolj soočamo s površinskostjo. V tem smislu je šanson tiha, a vztrajna protiutež vsem prevladujočim trendom. Lahko je sredstvo refleksije, kritike in čustvene identifikacije. Predvsem pa zahteva dejavnega poslušalca in ne nekoga, ki je zgolj potrošnik zvoka.

Vaši koncertni nastopi navdušujejo s čustveno interpretacijo misli, besedil, idej o robovih družbe in mimobežnosti življenja. Sporočila, ki bi jih morali najglasneje slišati prav danes.

Umetniški izraz in interpretacija sta seveda bistvo šansona. Vendar pravo vrednost obojemu dajejo predvsem besedila. Se posebej tista, ki nam kažejo ogledalo časa in sveta okoli nas. Danes, bolj kot kadarkoli prej, bi morali slišati sporočila o sočutju, spoštovanju, drugačnosti, o vrednosti vsakega posameznika. Tudi tistega, ki ne ustreza družbenim normam. Prehitro pozabimo, da smo vsi krhki in povezani ter da je empatija temelj in jedro sobivanja. In ravno v teh »robovih« se skriva resnična človečnost. Glasba ima moč, da ta sporočila ponese onkraj besed in naravnost v srce.

Zivljenje je lepo, kajne?

V mojih letih, ko si nabereš že dovolj izkušenj, da znaš iti vase in jih predelovati, je življenje seveda lepo tudi v tistem sprejemanju minljivosti. V zavedanju, da nič ne traja, je morda prav zato še bolj dragoceno. Sicer pa si odgovor na to vprašanje vsakdo piše sam, v jeziku svojih odločitev, dvomov in upanj. In morda ni pravi odgovor »da« ali »ne«, temveč: »Živim. In v tem je lepota.«

TOR, 4. novembra, ob 19.30
Vita Mavrič: La Vita è bella
 Koncert Vite Mavrič z gosti Mio Znidarič, Alenko Godec in Juretom Ivanušičem, pod glasbenim vodstvom Jake Puciharja, v družbi članov Simfoničnega orkestra RTV Slovenija. Koprodukcija: Teater, Radio Slovenija 1. program, Cankarjev dom Linhartova dvorana, 25, 21, 15*, 21* EUR

Koncert *La Vita è bella* je tudi počasnejši deseti anise u ma nikoga sodd ovanja Vite Mavrič s pianom Jake Puciharjem, avtorjem vseh priredb na Vitinih zadnjih albumih in souvayalec večerov *La vie en rose*, na tokratnem večeru pa bo poleg vloge pianista tudi skladatelj, aranžer in dirigent. • Foto: Zasedni arhiv

